

Comoara din curtea Casei Simian

VOCEA VÂLCII

" Zeci de kilograme de aur îngropate de frica comuniștilor" maestrul Paul Angelescu a fost bun prieten cu proprietara Casei Simian, Titia Simian. Povestește că atunci când era mic, își petrecea foarte mult timp în casa boierilor râmniceni, pentru că tatăl său, avocat de renume și el, era avocatul Titiei și lui Nae Simian. „Aveau un lux exorbitant. Rețin că cel mai mult îmi plăcea mobila. Era absolut splendidăși m-a frapat că nu avea picioare. Era adusădin Italia, Franța, Spania, America. Însă , cel mai tare, m-a fascinat biblioteca. Aveau cărți tipărite în limbile de circulație internațională, în ediții de lux mărturisește maestrul Paul Angelescu<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

Clădirea care adăpostește Muzeul de Artădin Rm. Vâlcea a aparținut familiei Nae și Titia Simian, originari din Sălișteța Sibiului, proprietari ai unei fabrici de încă lțăminte în Rm. Vâlcea, la jumătatea secolului XX. Casa Simian beneficiazăde o structurăarhitectonică specifică , însumând două tipuri de spațiu, unul punând în valoare expresivitatea casei vechi a familiei Simian, construităîn 1940, de arhitecții Gheorghe Simotta și Nicolae Lupu, ambii de orientare neoromânească și un altul neutru, funcțional pentru necesitățile unei galerii de artă, construit odatăcu transformarea locuinței în muzeu. Spațiul eclectic (n.r. care alege din diferite sisteme părerile cele mai convenabile; care alege ceea ce îi place din diferite școli, genuri etc), dar armonios, al părții „istorice”□

a clădirii, reunește elemente stilistice multiple romanice, gotice, renașcentiste, creând o impresie generală de vilă italiană, accentuată de existența grădinii interioare, terasată. Expresia artistică, puternică și primitivă a construcției, determină organizarea expozițională care să valorifice la maximum efectul. Din această cauză, expunerea muzeală nu este realizată, neapărat, în mod cronologic, fiecare încăpere devenind un tot de sine stătător, încercându-se, pe cât posibil, evitarea monotoniei și exploatarea unor efecte scenografice. Expoziția permanentă a Muzeului de Artă, reunește lucrări de valoare de pictură și de sculptură românească, aparținând unor artiști de renume de la sfârșitul secolului al XIX-lea: Nicolae Grigorescu, Nicolae Vermont, Sabin Popp, Ipolit Strâmbu, Sava Henția, Ion Georgescu, F. Storck. Din prima jumătate a secolului XX, muzeul deține lucrări de Georghe Petrașcu, Nicolae Tonitza, Theodor Pallady. A doua jumătate a secolului XX, cuprinde în expunere lucrări ale pictorilor: H. Catargi, I. Îuculescu, Florin Niculiu, Margareta Sterian, Michaela Eleutheriade, Lucia Dem. Bălăcescu, Corneliu Baba, Camil Ressu, Horia Bernea, Virgil Almășanu, Dan Hatmanu, Sabin Bălașa, Ion Sălișteanu, Paul Gherasim, Ion Grigorescu, Marin Gherasim, Viorel Mărgineanu etc. și câteva lucrări de sculptură dintre care se remarcă prin calitatea artistică, cele realizate de George Apostu, Ovidiu Maitec și Costel Badea. Muzeul posedă un tablou din Școala venețiană din prima jumătate a secolului al XVIII-lea, precum și o bogată colecție de lucrări de grafică, desene și acuarele care sunt expuse temporar.

Simienii au murit în exil, în Argentina

De curând, Casa Simian a fost revendicată de Simian de Mouret Ana-Maria și Simian Vlad-Oprea. Ultimul proprietar al acestei case a fost Nae Simian, boier și patron al fabricii de încălțăminte 11 Iunie (în prezent, Vâlcea). Nae Simian a murit, în exil, în Argentina și nu a avut urmași. Nepoții din partea fratelui, cei doi, amintiți mai sus, au cerut restituirea clădirii pe baza Legii nr. 10 din 2001.

Însă, Casa Simian nu este singura proprietate pe care urmașii acestei celebre familii din Râmnic au revendicat-o. La începutul anului 1991, Ana-Maria și Vlad Simian, copiii fratelui lui Nae Simian, Aurel, au început demersurile juridice pentru obținerea unui teren de 7.5 hectare, situat în Bujoreni, pe care era construit un vechi conac boieresc. Urmașii nu au reușit să intre în posesia moștenirii, deoarece, dacă este sădăm crezare presei vremii, Tudor Șindrilaru, pe atunci director al Direcției Tehnice a Prefecturii Vâlcea, dorea să-și construiască pe terenul Simienilor o vilă. Iată ce scria „Curierul de Vâlcea”, apărut în data de 3 august 1991, în articolul intitulat **„Caracatița” de Vâlcea**: *„Se pare că visul de grandoare al domnului Tudor Șindrilaru era cât pe ce să devină realitate. Dumnealui dorește să construiască o vilă în preajmă, totul pe terenul Fermei Pomicole nr.3 Bujoreni, în locul „casei închiriate” de la Stațiunea de Cercetare Pomicolă Rm. Vâlcea. toată afacerea se bazează pe contractul de închiriere al unei clădiri casate, clădire pe care dl. Șindrilaru a demolat-o sub pretextul „reparațiilor” pe care le-au aprobat și directorul Stațiunii Pomicole și primarul comunei Bujoreni chiar înainte de avea ce, adică înainte de încheierea contractului pentru închirierea vechii case, din care n-a mai rămas decât temelie”.*

Procesul retrocedării moșiei de la Bujoreni a durat 10 ani

Maestrul avocat Paul Angelescu, care a fost și avocatul familiei Simian, pentru foarte mulți ani, povestește că această proprietate, fusese naționalizată, încă din anul 1952, iar După Revoluția din 1989, repartizată Stațiunii de Cercetări Pomicole Bujoreni. Tot Paul Angelescu este cel care i-a reprezentat pe moștenitorii Simian în procesul de redobândire a moșiei de la Bujoreni. *„Deși terenul aparținea de drept celor doi, dl. Ioan Bodu, care era directorul Stațiunii Pomicole, a refuzat să-i pună în posesie. Astfel, am deschis acțiune în instanță și cu toate că am câștigat procesele, nu am vrut să ne dea nici banii și nici proprietățile. Ne-am zbatut timp de 10 ani ca să obținem această moștenire. De abia acum trei ani, nepoții și-au câștigat dreptul asupra proprietății și pe deasupra, au revendicat și muzeul de artă, dar procedurile de punere în posesie nu sunt finalizate nici la ora actuală”* a precizat maestrul Paul Angelescu.

Tot din „Curierul de Vâlcea” din aceea dată aflăm: „() Clauza prin care „lucrările de consolidare și îmbunătățiri” se pot face cu acordul prealabil al proprietarului pare o glumă. Fiindcă la Primăria Bujoreni este depusă cererea adresată directorului Stațiunii Pomicole, dl. dr. ing. Ioan Botu, prin care T.Ș. solicită aprobarea lucrărilor de reparații, și înregistrată la Stațiunea Pomicolă (), deci anterioară contractului de închiriere. Tot o glumă pare și cererea pentru avizarea lucrărilor de reparații adresată Primăriei Bujoreni de dl. T.Ș., anterioară contractului de închiriere. () La demolarea imobilului au lucrat salariați și utilaje de la SACO-SA, fără comandă, fără deviz, fără plată, După cum a recunoscut doamna Gabriela Șindirlaru”. Reamintim că în prezent, Tudor Șindrilaru este membru al Partidului Național Liberal, filiala Vâlcea.

Moștenitorii au cerut 1,8 milioane lei euro pentru Casa Simian

„Casa Simian” a fost revendicată în 2003. Inițial, notificarea a fost respinsă de autorități. Cu toate acestea, solicitanții au formulat o contestație, care a fost soluționată de Tribunalul Vâlcea, prin care CJ a fost obligat să emită o dispoziție cu oferta de despăgubiri bănești. Ulterior, Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietății a dispus restituirea în natură a imobilului, iar Consiliul Județean a reușit să ajungă la un acord cu proprietarii. Timp de trei ani, imobilului își va păstra destinația de muzeu.

Pentru realizarea achiziționării de Consiliul Județean (CJ) a Casei Simian au fost întocmite 3 rapoarte de evaluare. Specialiștii au stabilit că valoarea imobilului se ridică la aproximativ 1,8 milioane Euro. Dumitru Bușe, președintele CJ, a declarat că este o sumă uriașă, și că, instituția pe care o conduce nu-și poate permite să plătească acești bani proprietarilor. Mai mult decât atât, președintele CJ este de părere că suma stabilită de evaluatori este exagerată, dar că, păstrarea muzeului în patrimoniul cultural al județului este imperios necesară.

În puțul grădinii muzeului a fost îngropat un sipet plin cu aur

Însă, puțini sunt cei care știu că în Casa Simian a fost, pe vremuri, ascunsă o comoară. Maestrul Paul Angelescu a fost bun prieten cu proprietara Casei Simian, Titia Simian. Povestește că atunci când era mic, își petrecea foarte mult timp în casa boierilor râmniceni, pentru că tatăl său, avocat de renume și el, era avocatul Titiei și lui Nae Simian. „Aveau un lux exorbitant. Rețin că cel mai mult îmi plăcea mobilă. Era absolut splendidă și m-a frapat că nu avea picioare. Era adusă din Italia, Franța, Spania, America. Însă, cel mai tare, m-a fascinat biblioteca. Aveau cărți tipărite în limbile de circulație internațională, în ediții de lux. Sute de cărți. Aaaa, și desigur tablourile. Foarte, foarte valoroase. Când comuniștii le-au confiscat averile, au luat tot. Nu au lăsat nimic, nimic. Numai pereții. A mai rămas doar un basorelieu, care fiind prins în perete, nu au putut să-l ia” mărturisește maestrul Paul Angelescu. La mulți ani După ce averile soților Simian au fost confiscate, urmașii au încercat să afle unde a ajuns luxosul mobilier care decora odată superba Casă Simian. Nici urmă de el. Parcă se evaporase. Despre mobilă nu se mai știe nimic.

După ce Titia și Nae Simian au fost nevoiți să fugă din țară, în casa lor, a locuit, pentru o vreme, sora Titiei, o doamnă, numită Popov. Deși în exil, soții Simian i-au trimis acesteia o scrisoare, în care îi mărturiseau că în puțul din grădină se află îngropat, un sipet plin cu monede, cocoșei și lingouri de aur. Însă, scrisoarea a fost interceptată de fosta Securitate, iar doamna Popov arestată și obligată să spună locul unde se află comoara. Femeia a spus că nu știe. Cu toate acestea, securiștii au anunțat autoritățile de la centru și au comunicat locația aurului, care fusese îngropat de Simieni.

Casa maestrului Paul Angelescu este poziționată în imediata apropiere a Casei Simian și povestește că într-o zi, Miliția a încercuit zona în care locuiește. „Aduseseră câțiva zeci de deținuți ca să dezgropă comoara. Au săpat mai multe zile la rând. Până la urmă au găsit-o. Nu aveam voie să ieșim din casă, așa că ne uitam printre jaluzele. Am văzut când au scos aurul. Era foarte mult. Monede, lingouri, cocoșei” – susține el. Mai mult, avocatul ne-a declarat că, în timpul săpăturilor, unul dintre ofițerii de miliție, a furat câțiva cocoșei de aur, pe care i-a ascuns

în carâmbul bocancului. Numai că , unul dintre deținuți l-a surprins și l-a pârât colegilor. Bărbatul a fost condamnat la 6 luni de închisoare, iar aurul i-a fost confiscat. Ca și în cazul mobilierului, urma aurului s-a pierdut definitiv. Maestrul spune că Titia Simian era o femeie de o noblețe ieșită din comun. Foarte cultă și îndrăgostită peste măsură de artă. *O adevărată doamnă*, așa cum și-o amintește maestrul.

Olivia Pirvu